

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/111/2021
Identifikačné číslo spisu:	1113217431
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1113217431.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Z.. A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX/X, XXX XX Y., zast. JUDr. Michal Vlkolinský, advokát, Nám. SNP 87/8, 960 01 Zvolen, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska ulica 71, Bratislava, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/99/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/268/2019 zo dňa 29. apríla 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 22.05.2019, č. k. 19C/99/2013-271 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 159 000 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1 200 000 eur, titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (výrok I.) a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Rozhodnutie vo veci právne zdôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 1 ods. 2, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 10 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) a vecne tým, že v konaní nebolo sporné, že žalobca bol platne odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva G. R. D. Y. dňa 20.12.2001, čo vyplýva aj z výpisu z obchodného registra tohto subjektu. Predmetné rozhodnutie členskej schôdze zo dňa 20.12.2011 nebolo súdom zrušené. Trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin neodvedenia dane bolo začaté až uznesením zo dňa 21.05.2002, teda viac ako 5 mesiacov po jeho odvolaní z funkcie predsedu družstva. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie ustálil, že žalobca bol odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva družstva pred začatím trestného stíhania a pred vznesením obvinenia. Strata príjmu z titulu funkcie predsedu predstavenstva družstva teda nemala žiaden súvis so vznesením obvinenia, ku ktorému došlo až uznesením zo dňa 21.05.2001 (pol roka po konaní členskej schôdze, na ktorej bol žalobca odvolaný z funkcie predsedu predstavenstva družstva). Žalobca nepreukázal, že by mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku práve v súvislosti nezákonným rozhodnutím (uznesením o vznesení obvinenia), k nerozmnoženiu majetku žalobcu o príjem z funkcie predsedu predstavenstva

došlo v dôsledku iných skutočností (odvolanie z funkcie predsedu predstavenstva ešte pred vznesením obvinenia, skončenie vykonávania činnosti družstva z dôvodu jeho zlej finančnej situácie). Žalobca tak vzhľadom na ukončenie činnosti družstva v roku 2002 ako aj jeho finančnú situáciu (družstvo v likvidácii) nemohol očakávať zväčšenie svojho majetku o príjem z výkonu funkcie predsedu predstavenstva družstva v období od júna 2002 do septembra 2012 vo výške 159 900 eur. Poukázal na to, že k samotnej výške uplatnenej majetkovej škody žalobca nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie. Nebola splnená ani tretia podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody, a to preukázanie príčinnej súvislosti medzi vytýkaným nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v rozhodnutí č. k. 7Co/29/2018-108 z 28.02.2018, ustálil, že nakoľko žalobca nebol väzobne stíhaný, nemožno mu nemajetkovú ujmu priznať. Poukázal na to, že z odpisu z registra trestov žalobcu zo dňa 19.07.2012 vyplýva, že tento bol počnúc rokom 1969 viac krát právoplatne odsúdený. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, ohľadne tvrdenia, že práve trestné stíhanie, ktoré začalo vydaním uznesenia Okresného úradu vyšetrovania PZ vo Zvolene ČVS: OÚV-499/10-ZV-2001 zo dňa 21.05.2002 a nie žiadne iné, ktoré voči nemu prebiehali, malo difamujúce účinky a nezvratne zasiahlo do jeho zdravia, rodinného i profesijného života. Ustálil tak, že strata príjmu žalobcu nebola zapríčinená vznesením obvinenia. Zdôraznil, že žalobca na preukázanie tvrdení o zásahu do nemajetkovej sféry nepredložil a nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Keďže žalobca v konaní nepreukázal vznik škody, ktorá by odôvodňovala priznanie majetkovej škody či nemajetkovej ujmy, nemohla byť preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Z. z., keďže nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, preto žalobu zamietol.

1.2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že v konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnila a zo súdneho spisu jej žiadne trovy nevyplyvali.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 7Co/268/2019 zo dňa 29. apríla 2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení uviedol, že prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

2.2. Na zdôraznenie správnosti záverov okresného súdu skonštatoval, že tvrdenie žalobcu, že nemohol vykonávať funkciu predsedu predstavenstva družstva v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Absentuje tu tak existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a žalobcom uplatneným nárokom na náhradu majetkovej škody, titul tvrdenej straty príjmu z funkcie predsedu predstavenstva družstva. Zároveň žalobca ničím neosvedčil, že by sa s ohľadom na pravidelný beh udalostí dalo očakávať, že bude mať pravidelný mesačný príjem v sume 1300 eur. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcim sa nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie v časti nepriznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 21.05.2002, t. j. za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ktorý tento nárok neupravuje. Nakoľko v prejednávanej veci je nesporným, že žalobca nebol vzatý do väzby, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy mu nemožno priznať, nakoľko jeho priznanie nie je dôvodným ani s odkazom na čl. 5 ods. 5 dohovoru.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom uviedol, že ho odôvodňuje v zmysle § 432 ods. 1 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

3.1. V dovolaní podrobne popísal ako rozhodol odvolací súd, z rozsudku ktorého citoval pomerne rozsiahlo, opísal priebeh konania pred súdom prvej inštancie. V ďalšej časti dovolania namieta, že súd prvej inštancie „nevykonával žalobcom navrhovaný výsluch svedkov (J. R. a H. O.) napriek tomu, že riadne a včas navrhol v konaní pred súdom vypočuť svedkov, napriek tomu, že sa vedľa zodpovedne vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré predchádzali začatiu trestného stíhania žalobcu a boli dôvodom na jeho účelové, vopred objednané trestné stíhanie“. Napriek tomu súd prvej inštancie bez toho, aby týchto svedkov vypočul, ich výsluch svojvoľne odmietol s abstraktným odôvodením „nebolo zrejmé, aké

skutkové tvrdenia majú byť výsluchom uvedených svedkov preukazované”. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za arbitrárne, riadne neodôvodnené, pričom uviedol, že „Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá právo podať odvolanie i možnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.“ Žalobca vyslovil názor, že „vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd rozhodoval výslovne formálne, a preto považujeme výkon spravodlivosti zo strany konajúceho prvostupňového súdu za arbitrárny.“ Dovolateľ ďalej uviedol, že „každé rozhodnutie súdu musí vychádzať z takého výkladu príslušnej právnej normy, ktorý zodpovedá obsahu takejto právnej normy. V opačnom prípade treba považovať odôvodnenie rozhodnutia za arbitrárne a takýto výklad súdu za postup, ktorý by bol v rozpore nielen s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR, ale aj s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR, a teda s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, ktorého základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j. že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Len absolútny súlad skutkového stavu s právnou normou je výrazom spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti súdnictva, čo v sebe implikuje požiadavku na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, aby z neho bola stránka spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti už na prvý pohľad zjavná.“ Z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu žalobca považoval za „neodôvodnené, nezrozumiteľné a zmätočné, nemajúce oporu tak vo vykonanom dokazovaní, ako aj v zákone. Výklad a aplikáciu ustanovení o bezdôvodnom obohatení považuje za právotvorný, nerešpektujúci základné ľudské práva a slobody garantované Ústavou SR.“

3.2. V ďalšej časti dovolania dovolateľ citoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18.8.2010, sp. zn. 4MCdo/15/2009, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. a posudzuje sa ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

3.3. Dovolateľ tiež rozsiahle objasnil, čo je škoda v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Obč. zákonníka a odcitoval príslušnú judikatúru k tejto problematike. Následne na to opakoval svoje tvrdenia (ktoré predniesol pred súdmi v základnom konaní) o následkoch, ktoré u neho vyvolalo trestné stíhanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie nespĺňa zákonné náležitosti, preto ho navrhla odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania.

7.1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

7.2. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne

zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade žalobca v úvode dovolania uviedol, že ho podáva podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP, z ktorého zákonného ustanovenia dovolať vyvodil prípustnosť jeho dovolania, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolať riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

14. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolať sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaťom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

15. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

16.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

16.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

17. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/58/2017).

18. Žalobca, zastúpený advokátom, v dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku. Pokiaľ dovolateľ uviedol rozhodnutia najvyššieho súdu 4MCdo/15/2009, 1Cdo/53/93, 1Cz/6/90, z týchto súdy v základnom konaní vychádzali, nakoľko podmienku existencie nezákonného rozhodnutia mali za preukázanú. Podstatné však je, že dovolateľ žiadnu právnu otázku, ktorú by súdy vyriešil odlišne od rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, alebo ktorú by dovolací súd riešil rozdielne, neuviedol. Žalobca v podstate iba nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu, považuje ho za nesprávne a polemizuje s dôvodmi, ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí. Dovolateľ tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

18.1. Pokiaľ dovolateľ obšírne citoval ustanovenia Ústavy SR, Občianskeho zákonníka a Civilného sporového poriadku, avšak z obsahu dovolania nie je zrejmé, v čom dovolateľ vidí porušenie práva na spravodlivý proces, dovolateľ nekonkretizoval vadu zmätočnosti, nepostačuje iba všeobecná konštatácia, že rozhodnutie je arbitrárne. Dovolací súd však aj v tomto kontexte pripomína, že je viazaný dovolacím dôvodom tak, ako ho dovolateľ uplatnil. V danom prípade dovolateľ jasne vymedzil, že dovolanie podáva podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

19. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP nie je daná, preto dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

20. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.